

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.435 van 11 februari 2013
in de zaak A. 207.864/IX-7927**

In zake : Sandra DEVILLE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Siegfried De Mulder
kantoor houdend te 1730 Asse
Roost 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE BRUSSEL-WEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Uyttendaele
kantoor houdend te 1060 Brussel
Bronstraat 68
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 4 februari 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van het politiecollege van de politiezone Brussel-West van 5 december 2012 tot intrekking van de beslissing van 18 juli 2012 tot het opstarten van een tuchtdossier en het opstellen van een inleidend verslag en van de beslissing van 12 september 2012 betreffende het voorstel tot het opleggen van de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege aan Sandra Deville.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 februari 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Siegfried De Mulder, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Emmanuel Jacobowitz, die loco advocaat Marc Uyttendaele verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is inspecteur van politie en lid van het korps van de lokale politiezone Brussel-West.

3.2. Op 6 maart 2012 wordt zij door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot onder meer een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 1000 euro, alsook tot een geldboete van 100 euro. De tenuitvoerlegging van dit vonnis wordt uitgesteld enerzijds gedurende een termijn van vijf jaar, doch uitsluitend voor wat betreft het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf dat de voorlopige hechtenis te boven gaat, en anderzijds gedurende een termijn van drie jaar, doch uitsluitend voor wat betreft vier vijfden van de geldboete van 1000 euro en de ermee overeenstemmende vervangende gevangenisstraf.

Op 12 juni 2012 deelt de procureur des Konings dit vonnis mee aan de korpschef van de politiezone Brussel-West, die hiervan kennis neemt op 19 juni 2012. De procureur des Konings meldt tevens in deze kennisgeving dat dit vonnis sinds 2 april 2012 kracht van gewijsde heeft wat verzoekster betreft.

3.3. “Omdat de feiten mogelijks, gelet op hun aard en hun ernstig karakter, een zware tuchtstraf kunnen genereren”, adieert de korpschef op 9 juli 2012 de hogere tuchtoverheid.

3.4. Op 18 juli 2012 beslist het politiecollege dat de feiten in aanmerking kunnen komen voor een tuchtsanctie en dat er dus een inleidend verslag dient te worden opgesteld en dat in dit inleidend verslag de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt voorgesteld.

Dit is de eerste beslissing die door de thans bestreden beslissing wordt ingetrokken.

3.5. Op 12 september 2012 stelt het politiecollege in de hoedanigheid van hogere tuchtoverheid voor om inzake dit tuchtdossier de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Dit is de tweede beslissing die door de thans bestreden beslissing wordt ingetrokken.

3.6. Op 5 december 2012 beslist het politiecollege “de uittreksels uit de notulen van enerzijds 18/07/2012 tot opstarten van een tuchtdossier en tot het opstellen van een inleidend verslag jegens (verzoekster), en anderzijds 12/09/2012 betreffende het voorstel tot het opleggen van de zware tuchtsanctie ontslag van ambtswege, in te trekken”.

Dit is de thans bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat deze haar op 11 december 2012 ter kennis werd gebracht.

3.7. Eveneens op 5 december 2012 beslist het politiecollege tot het opstarten van een tuchtdossier en het opstellen van een inleidend verslag lastens verzoekster en de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van verzoekster met inhouding van wedde van 25% van de brutowedde. Deze beslissingen maken niet het voorwerp uit van deze vordering.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering en dit omdat deze geen uitvoerbare rechtshandeling tot voorwerp heeft en omdat de verzoekster geen belang heeft bij de vordering.

5. Er is vooralsnog geen aanleiding om deze excepties te onderzoeken, nu niet is voldaan, zoals zal blijken, aan minstens één van de schorsingsvoorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

V. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

De uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

7. Onder de titel “motivering van het verzoek tot schorsing bij hoogdringendheid van de aangevochten beslissing” zet verzoekster uiteen dat ze na kennisneming van de thans bestreden beslissing onderworpen werd aan een nieuwe tuchtprocedure met parallelle ordemaatregel van schorsing met inhouding van wedde, waarbij de verwerende partij aldus de bedoeling heeft om alsnog tot haar ontslag te komen. Op 11 december 2012 werd haar een nieuw inleidend verslag betekend. Inmiddels oefent verzoekster ter zake haar verweer uit. Door de thans bestreden intrekking tracht de hogere tuchtoverheid de wet te omzeilen en door de thans bestreden intrekking lijdt verzoekster ernstige schade. Het is dan ook dringend de bestreden beslissing te schorsen zodat de hogere tuchtoverheid de thans lopende tuchtprocedure zal moeten afbreken. Aangezien de bestreden beslissing aldus haar uitwerking begon te krijgen sinds de betekening op 11 december 2012 van het nieuwe inleidende verslag en dat de benadeling ervan iedere dag tot heden alsmede de komende dagen en weken uitwerking blijft hebben, is er dan ook sprake van een uiterst dringende noodzakelijkheid.

8. De verwerende partij voert allereerst aan dat de dringende noodzakelijkheid niet voortvloeit uit de bestreden beslissing, maar wel uit het nieuwe inleidende verslag waarmee de nieuwe tuchtprocedure wordt ingeleid. Ten tweede stelt zij dat verzoekster niet diligent is opgetreden door niet minder dan 54 dagen te wachten alvorens de dringende noodzakelijkheid in te roepen. Tot slot toont verzoekster op geen enkele wijze aan hoe de gewone schorsing onherroepelijk te laat zou komen om enig nuttig effect te sorteren.

Beoordeling

9. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor

de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen aanvaard worden indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen omdat het nadeel door het verloop van de tijd onherstelbaar zal zijn geworden én op voorwaarde dat de verzoekende partij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State. Diligent optreden is een vereiste die vervat is in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Die dwingende vereiste moet vervuld zijn opdat de Raad van State een verzoekende partij zou toelaten tot de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

10. De bestreden beslissing is verzoekster ter kennis gebracht op 11 december 2012. De verzoekster heeft de voorliggende vordering pas op 4 februari 2013 ingesteld.

11. Het tijdsverloop van 54 dagen – dat bijna de gehele beroepstermijn van 60 dagen omvat - tussen de kennisgeving van de bestreden beslissing en het indienen van het verzoekschrift, houdt de negatie in van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Dat verzoekster niet heeft stilgezeten en haar verweer heeft uitgeoefend op het gebied van de (niet in het geding zijnde) nieuwe tuchtvordering is mogelijk juist, doch geen argument dat het dralen van de verzoekster kan goedmaken. Het doet immers niets af aan de hiervoor gestelde eis dat, indien volgens verzoekster de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing volgens de gewone procedure te laat zal komen omdat het nadeel door het verloop van de tijd onherstelbaar zal zijn geworden, zij het nodige moet doen om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State. De uitermate hoge graad van urgentie die thans door verzoekster aan de zaak wordt toegeschreven, valt niet te verzoenen

met het manifest gebrek aan diligentie in haren hoofde. De aangevoerde urgentie wordt door verzoekster bovendien zelf ondergraven waar zij stelt dat de bestreden beslissing haar uitwerking begon te krijgen sinds de betekening op 11 december 2012 van het nieuw inleidend verslag. Indien het dermate dringend was om de intrekkingbeslissing te schorsen zodat de hogere tuchtoverheid, naar verzoekster stelt, hierdoor dan ook de huidige tuchtprocedure zal moeten afbreken, diende de verzoekster dan ook vanaf het moment dat zij kennis had van de intrekkingbeslissing haar vordering tot schorsing in te stellen, in plaats van te wachten tot, naar ze stelt, de nieuwe tuchtprocedure opnieuw tot op het niveau van de tuchtraad is gebracht via een verzoek tot heroverweging.

12. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet met de vereiste diligentie is opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering is niet aangetoond.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 februari 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

Geert Debersaques